

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศที่ปกครองโดยระบบนิติรัฐนั้น รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุด กฎหมายอื่นจะขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญไม่ได้ วิธีการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพในเรื่องต่างๆ ของประชาชนจะกระทำโดยการรับรองสิทธิและเสรีภาพในเรื่องนั้นไว้ในรัฐธรรมนูญ โดยรัฐธรรมนูญจะระบุไว้ว่าสิทธิเสรีภาพของประชาชนในเรื่องนั้นๆ รัฐสามารถจะก้าวล่วงได้หรือไม่ มากน้อยเพียงใดและโดยวิธีการอย่างไร

เพื่อเป็นหลักประกันในการคุ้มครองให้บุคคลมีเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพรวมทั้งการแข่งขันได้อย่างเสรีและเป็นธรรม รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้รับรองเสรีภาพในการประกอบอาชีพไว้ในมาตรา 43 ซึ่งการจำกัดเสรีภาพดังกล่าวไม่อาจกระทำได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐ หรือเศรษฐกิจของประเทศ การคุ้มครองประชาชนในด้านสาธารณสุข โภค การรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน การจัดระเบียบการประกอบอาชีพ การคุ้มครองผู้บริโภค การผังเมือง การรักษาทรัพยากรธรรมชาติหรือสิ่งแวดล้อม สวัสดิภาพของประชาชน หรือเพื่อป้องกันการผูกขาดหรือจัดความไม่เป็นธรรมในการแข่งขัน¹ ส่วนวิธีการในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้นั้น สามารถกระทำได้โดยวิธีการตามที่รัฐธรรมนูญ มาตรา 29 บัญญัติไว้ คือ

“การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้

กฎหมายตามวรรคหนึ่งต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปและไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ทั้งต้องระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายนั้นด้วย”

¹ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 , มาตรา 43.

การประกอบอาชีพนั้นถือเป็นสิทธิอย่างหนึ่ง อันเป็นสิทธิตามธรรมชาติตั้งแต่เกิด เพื่อให้ทุกคนประกอบอาชีพและมีรายได้สำหรับการดำรงชีวิตและตอบสนองความจำเป็นในชีวิต ดังนั้น การรับราชการเป็นอาชีพอย่างหนึ่ง และการรับราชการจึงเป็นสิทธิหรือเสรีภาพในการประกอบอาชีพตามที่รัฐธรรมนูญมาตรา 43 ที่ให้ความคุ้มครอง ทั้งนี้ การดำรงชีวิตของบุคคลแต่ละบุคคลอาจมีกระทำความผิดในทางอาญาจนได้รับโทษโดยผลของคำพิพากษาให้จำคุกด้วยเหตุผลมากมาย ทั้งเนื่องจากความพลั้งเผลอ ไม่ได้ตั้งใจหรือไม่เจตนา ความอ่อนต่อโลกและถูกชักจูงไปในทางที่ผิด บันดาลโทษ หรือเพราะเหตุจำเป็น ส่งผลให้ถูกต้องรับโทษจำคุกจำนวนมาก เห็นได้จากสถิติผู้ต้องราชทัณฑ์นักโทษเด็ดขาดในปี พ.ศ.2555² ณ วันที่ 30 กันยายน 2555 มีจำนวนรวมทั้งสิ้น 168,997 คน โดยแยกตามลักษณะความผิดประเภทความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ จำนวน 15,106 คน พ.ร.บ.ยาเสพติด/สารระเหย จำนวน 71,180 คน ความผิดต่อร่างกาย จำนวน 4,542 คน และอื่นๆ ได้แก่ พ.ร.บ.ป่าไม้ การพนัน อาวุธปืน คนเข้าเมือง และลหุโทษ จำนวน 7,202 คน

อย่างไรก็ตามเมื่อผู้ต้องราชทัณฑ์ได้ผ่านการลงโทษและการฟื้นฟูตามกระบวนการของราชทัณฑ์แล้วยังคงต้องถูกจำกัดสิทธิในการประกอบอาชีพการรับราชการ ดังปรากฏมีผู้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่าผู้ร้องเคยต้องโทษจำคุกตามคำพิพากษาในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเป็นเวลา 3 ปี 6 เดือน และพ้นโทษมาเป็นเวลามากกว่า 5 ปีแล้ว ปัจจุบันประกอบอาชีพสุจริตเป็นลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ผู้ร้องมีความประสงค์ที่จะสอบเข้ารับราชการในสังกัดรัฐสภา แต่เนื่องจากถูกจำกัดสิทธิในการรับราชการ แม้ว่าจะพ้นโทษมาก็ปีแล้วก็ตาม ประเด็นที่ผู้ร้องประสงค์ให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติตรวจสอบ คือ ขอความช่วยเหลือให้มีสิทธิในการสมัครสอบเข้ารับราชการ³

เมื่อพิจารณาจากบทกฎหมายหลายฉบับในปัจจุบันปรากฏว่ามีปัญหาการจำกัดสิทธิของผู้เคยต้องโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในการเข้ารับราชการ โดยการกำหนดคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของบุคคลในการสมัครเข้ารับราชการ “เป็นผู้เคยต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกเพราะกระทำความผิดทางอาญา เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ” อาทิ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2551 มาตรา 36 (7) หรือพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม พ.ศ.2543 มาตรา 26 หรือพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ.2547 ประกอบกับกฎ ก.ตร. ว่าด้วยคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจ พ.ศ.2547 ข้อ 2

² กรมราชทัณฑ์. (2555) สถิติผู้ต้องหาราชทัณฑ์. สืบค้นเมื่อ 30 ตุลาคม 2555

³ รายงานผลการพิจารณาของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ที่ 43/2555

หรือพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ.2547 มาตรา 7 (7) หรือพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการรัฐสภา พ.ศ.2554 มาตรา 37 (7) หรือพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครและบุคลากรกรุงเทพมหานคร พ.ศ.2554 มาตรา 43 (5) และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการการเมือง พ.ศ.2535 มาตรา 9 (7) เป็นต้น

กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนถือเป็นกฎหมายกลางในการบริหารงานบุคคลภาครัฐของประเทศไทยมานับตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน โดยกำหนดให้การรับราชการนั้นเป็นอาชีพ (Career) รวมทั้งฐานะของข้าราชการพลเรือนที่ได้เปลี่ยนแปลงจากเมื่อครั้งก่อนจะได้มีการตราพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช 2471 ที่ได้ถือว่าข้าราชการพลเรือน คือ “ข้าแผ่นดิน” มาเป็น “ลูกจ้าง” ของรัฐ⁴ ซึ่งกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนได้พัฒนามานับตั้งแต่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช 2471 จวบจนถึงปี พ.ศ.2551 ยังคงแนวคิดในการกำหนดให้ผู้ที่เข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนต้องไม่มีลักษณะต้องห้าม “เป็นผู้เคยต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกเพราะกระทำความผิดทางอาญา เว้นแต่ เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ”⁵ โดย ก.พ. อาจพิจารณายกเว้นให้เข้ารับราชการเป็นการเฉพาะราย หรือจะประกาศยกเว้นให้เป็นการทั่วไปก็ได้ และมติของ ก.พ. ในการพิจารณายกเว้นดังกล่าวจะต้องได้คะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสี่ในห้าของจำนวนกรรมการที่มาประชุม และการลงมติให้กระทำโดยลับ⁶ ตามระเบียบที่ ก.พ. กำหนด⁷ แต่การปฏิบัติที่ผ่านมาการพิจารณายกเว้นลักษณะต้องห้ามในกรณีนี้ที่ผู้เคยต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เพราะกระทำความผิดทางอาญา เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษนั้น ก.พ. ยังไม่เคยมีการวางหลักเกณฑ์ในการพิจารณายกเว้นลักษณะต้องห้ามในกรณีนี้ และไม่ปรากฏว่ามีการยกเว้นหรือรับบุคคลผู้เคยต้องโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เพราะกระทำความผิดทางอาญา เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษให้สามารถเข้ารับราชการได้แต่อย่างใด

⁴สำนักงาน ก.พ. (2536). *พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวกับระบบข้าราชการพลเรือน : บันทึกประวัติการร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2471*. หน้า 221.

⁵พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551, มาตรา 36 วรรคหนึ่ง ข. (7).

⁶พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551, มาตรา 36 วรรคสอง.

⁷พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551, มาตรา 36 วรรคสาม.

เหตุผลของทางราชการที่กำหนดคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามในการเข้ารับราชการดังกล่าว มักอ้างเสมอว่าลักษณะของงานที่เกี่ยวข้องงานราชการหรือเป็นตัวแทนของประชาชนเกี่ยวข้องกับความปลอดภัย ด้านความสงบเรียบร้อยของประชาชน และด้านการอำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชน หรือต้องกำกับดูแลส่วนราชการหรือต้องทำหน้าที่นิติบัญญัติ หากรับบุคคลที่มีประวัติไม่ดี (มีประวัติอาชญากรรม) หรือบุคคลที่เคยต้องรับโทษจำคุกเข้าทำงานหรือเป็นตัวแทนของประชาชน อาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อหน้าที่การงานที่ต้องรับผิดชอบได้ จึงไม่สมควรให้ผู้ที่เคยมีประวัติต่างพร้อยดังกล่าวเข้าทำงานในหน่วยงานราชการหรือตัวแทนของประชาชน⁸ ทั้งนี้กรณีดังกล่าวนั้นเป็นการคาดการณ์ล่วงหน้าว่าบุคคลเหล่านั้นเป็นบุคคลที่เคยต้องโทษจำคุก และตีหน้าไว้ว่าเป็นคนจี้คุก เป็นคนไม่ดี ยิ่งในส่วนการเข้าทำงานของหน่วยงานภาคเอกชนแล้ว การรับบุคคลใดเข้าทำงาน นายจ้างจะเป็นผู้ออกกฎเกณฑ์ไว้ ซึ่งเป็นสิทธิโดยชอบของนายจ้างและไม่ผิดกฎหมายแต่อย่างใด เนื่องจากไม่มีกฎหมายบังคับห้ามนายจ้างปฏิเสธการว่าจ้างผู้ที่เคยติดคุกติดตาราง ซึ่งเป็นที่แน่นอนว่าทัศนคติในแง่ลบที่มีต่อผู้ที่เคยต้องรับโทษจำคุก รวมถึงภาพของการหวาดระแวงการคุกคามยังคงมีปรากฏอยู่ไม่ว่าทั้งภาครัฐหรือภาคเอกชน กลุ่มผู้เคยต้องโทษจำคุกแม้จะได้ผ่านกระบวนการลงโทษลงทัณฑ์ตามแนวคิดทฤษฎีการลงโทษ รวมถึงการฟื้นฟูผู้กระทำความผิดให้คืนคนดีสู่สังคมแล้ว แต่สังคมก็ยังคงไม่ได้ให้โอกาสในการกลับคืนสู่สังคมในการมีอาชีพเพื่อมีรายได้ในการดำรงชีวิตแต่อย่างใด

ถึงแม้ว่าฝ่ายนิติบัญญัติมีการตรากฎหมายล้างมลทิน โดยมีเจตนารมณ์เพื่อล้างมลทินให้แก่ผู้ต้องโทษในกรณีความผิดต่าง ๆ ซึ่งได้พ้นโทษไปแล้ว โดยให้ถือว่าผู้นั้นมิได้เคยถูกลงโทษในกรณีความผิดนั้น ๆ รวมถึงให้ล้างมลทินให้แก่บรรดาผู้ถูกลงโทษทางวินัย และได้รับโทษหรือรับทัณฑ์ทั้งหมดหรือบางส่วนไปก่อนให้ถือว่าผู้นั้นมิได้เคยถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์ทางวินัย ซึ่งเป็นข้อยกเว้นการจำกัดสิทธิ ผู้เคยต้องโทษจำคุกตามคำพิพากษา โดยเมื่อผู้เคยต้องโทษจำคุกมาแล้ว ได้รับการล้างมลทิน จะถือว่าไม่เป็นผู้มีลักษณะต้องห้ามตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2551 มาตรา 36 ข. (7) สามารถสมัครเข้ารับราชการได้ แต่อย่างไรก็ตามการปรับใช้กฎหมายล้างมลทินของ ก.พ. ที่ผ่านมานั้น ถือว่ากฎหมายล้างมลทินล้างเฉพาะโทษ แต่การกระทำหรือกรรมที่ได้เคยทำมาไม่ได้รับการล้างมลทินตามไปด้วย ดังนั้น มีจึงผลเพียงไม่เคยเป็นผู้เคยต้องโทษจำคุกมาก่อนและไม่ขาดคุณสมบัติตามมาตรา 36 ข. (7) แต่การที่ผู้เคยต้องโทษจำคุกจะเข้ารับราชการได้หรือไม่ ยังคงต้องเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีจนเป็นที่รังเกียจของ

⁸ กิตติบดี โขพล. (2544). ปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนในประเทศไทย: ศึกษาเฉพาะกรณีการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้พ้นโทษในการเข้าทำงาน. หน้า 134.

สังคม ตามมาตรา 36 ข. (4) ไม่สามารถเข้ารับราชการได้ จึงเปรียบเสมือนว่าบทบัญญัติห้ามผู้เคยต้องโทษจำคุกตามคำพิพากษาในการเข้ารับราชการนี้เป็นบทห้ามเด็ดขาดไม่มีข้อยกเว้น

จากสภาพปัญหาดังกล่าวจึงจำเป็นต้องศึกษาว่าตามที่กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนซึ่งถือเป็นกฎหมายกลางในการบริหารงานบุคคลภาครัฐของประเทศไทยนั้น กำหนดให้ผู้เคยต้องโทษจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกเพราะกระทำความผิดทางอาญา เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ เป็นผู้มีลักษณะต้องห้ามในการรับราชการทุกประเภทตำแหน่งและระดับ รวมถึงกำหนดฐานความผิดทางอาญาทุกฐานความผิด เว้นแต่การกระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษเท่านั้น เป็นการชอบด้วยแนวความคิดของการจำกัดเสรีภาพในการประกอบอาชีพตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย รวมทั้งสอดคล้องกับแนวความคิดการลงโทษผู้กระทำความผิดและการกีดกันคนดีผู้สังคมหรือไม่ รวมถึงวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของผู้เคยต้องโทษจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกเพราะกระทำความผิดทางอาญา เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ เพื่อหาแนวทางแก้ไขต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาถึงแนวความคิดเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน และการลงโทษผู้กระทำความผิดตามกฎหมายอาญา
2. เพื่อศึกษาถึงกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับกับสิทธิและเสรีภาพในการทำงาน และกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิของผู้เคยต้องโทษจำคุกในการประกอบอาชีพของต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี และประเทศออสเตรเลีย
3. เพื่อวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของผู้เคยต้องโทษจำคุกในการรับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ และแนวทางแก้ไขปัญหาการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อผู้เคยต้องโทษจำคุกในการรับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ
4. เพื่อเสนอแนะแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงและแก้ไขกฎหมายที่มีบทบัญญัติเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพในการรับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญต่อไป

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนกำหนดให้ผู้เคยต้องโทษจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกเพราะกระทำความผิดทางอาญา เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ เป็นบุคคลที่มีลักษณะต้องห้ามในการสมัครเข้ารับ

ราชการ ซึ่งมีได้คำนึงถึงหลักสิทธิและเสรีภาพ และหลักความเสมอภาคที่รัฐธรรมนูญได้บัญญัติรับรองไว้มาจำกัดสิทธิและเสรีภาพให้บุคคลดังกล่าวเป็นผู้ที่มีลักษณะต้องห้ามในการรับราชการ และเป็นเกณฑ์ในการพิจารณาคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุเข้ารับราชการ จึงจำเป็นต้องให้มีการยกเลิกหรือแก้ไขบทบัญญัติที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลผู้เคยต้องโทษจำคุกในการรับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญนั้น เพื่อให้มีมาตรการทางกฎหมายคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของผู้เคยต้องโทษจำคุกในการรับราชการสอดคล้องตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาวิจัยนี้ได้กำหนดขอบเขตการศึกษาถึงปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิของผู้เคยต้องโทษจำคุกในการรับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ โดยศึกษาและวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบกับ การจำกัดสิทธิผู้เคยต้องโทษจำคุกของต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี และประเทศออสเตรเลีย สาเหตุที่เน้นศึกษาเฉพาะ การจำกัดสิทธิและเสรีภาพบุคคลผู้เคยต้องโทษจำคุกในการรับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญนั้น เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนเป็นกฎหมายกลางที่ได้วางหลักการบริหารทรัพยากรบุคคล ซึ่งมีผลให้ส่วนราชการต่าง ๆ ล้วนได้กำหนดให้บุคคลผู้เคยต้องโทษจำคุกเป็นผู้ที่มีลักษณะต้องห้ามในการรับราชการหรือการดำรงตำแหน่งต่าง ๆ และหากผู้ที่จะสมัครเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนหรือข้าราชการพลเรือนรายได้มีลักษณะต้องห้ามในการรับราชการดังกล่าว ก็ย่อมสามารถนำผลการวิจัยในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ไปใช้เพื่อประกอบการพิจารณาดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป

1.5 วิธีการดำเนินการศึกษา

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพทางเอกสาร (Documentary Research) มุ่งที่จะศึกษาวิเคราะห์จากเอกสารเป็นหลัก โดยศึกษาจากบทบัญญัติของกฎหมาย กฎ ระเบียบ ต่างๆ ประกอบกับหนังสือ บทความทางวิชาการ วารสารกฎหมาย วิทยานิพนธ์ ข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ เอกสารวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างๆ ทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ และรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิของผู้เคยต้องโทษจำคุกการรับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตามแนวคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ คำพิพากษาของศาล รวมทั้งสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิของศาลปกครอง คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน นักสิทธิมนุษยชน กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ กรมราชทัณฑ์ และนักวิชาการ ซึ่งมีความรู้ในหลักแนวคิดทฤษฎีอย่างแท้จริง อันเป็น

ประโยชน์ในการศึกษาเรื่องนี้ โดยนำข้อมูลต่างๆมาวิเคราะห์ รวบรวมเป็นข้อมูล พร้อมทั้งศึกษาเปรียบเทียบ เพื่อหาข้อดี ข้อเสียของปัญหา ตลอดจนหาข้อสรุปเพื่อเป็นแนวทางแก้ไขต่อไป

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา

1. เพื่อให้ทราบถึงแนวความคิดเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน และการลงโทษผู้กระทำความผิดตามกฎหมายอาญา
2. เพื่อให้ทราบถึงกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับกับสิทธิในการทำงานและกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิของผู้เคียดต้องโทษจำคุกในการประกอบอาชีพของต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี และประเทศออสเตรเลีย
3. เพื่อให้ทราบถึงปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดเสรีภาพของผู้เคียดต้องโทษจำคุกในการรับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ และแนวทางแก้ไขปัญหาการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อผู้เคียดต้องโทษจำคุกในการรับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ
4. เพื่อนำผลการวิจัยในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ไปใช้เป็นข้อมูลสนับสนุนในทางวิชาการในการพัฒนา ปรับปรุง และแก้ไขกฎหมายที่มีบทบัญญัติเป็นการจำกัดเสรีภาพในการรับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญต่อไป